

A woman with long blonde hair, wearing a white dress and a straw hat with a dark band, is sitting on a stone ledge by a stream. She is barefoot, and her legs are crossed. The background is a lush green forest with a stream flowing through it. The text 'Thirza's tweestrijd' is overlaid on the image in a white, elegant script font.

Thirza's tweestrijd

Thea Zoeteman

© 2021 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3118 9
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk I

‘Wat ben je mooi!’

Thirza kijkt met bewondering naar haar zus Eline, die midden in de kamer staat. Ze heeft een prachtige witte jurk aan met veel kant en tule, een sluier en een sleepje.

Het boeket zou ze zelf graag een poosje vast willen houden. Precies de kleuren waar zij van houdt, zijn erin verwerkt: roze, wit en groen. Eline kijkt haar glimlachend aan. ‘Dankjewel, zusje.’

Marien komt naast Eline staan en legt een arm om haar heen.

‘En ik dan?’ Marien kijkt Thirza met pretlichtjes in zijn ogen aan.

‘Jij bent de mooiste man!’

Iedereen barst in lachen uit. Ongemakkelijk kijkt ze om zich heen.

Flauw, want ze meent het. Dat donkerblauwe pak staat hem geweldig.

‘Dat zeg je over een paar jaar niet meer,’ plaagt Nathalie, haar andere zus. ‘Want dan is jouw vriend de mooiste man.’

‘Misschien blijf ik alleen.’

Nathalie schiet in de lach. ‘Degenen die dat het hardst zeggen, zijn het eerst getrouwd.’

Thirza haalt haar schouders op en geeft geen antwoord. Ze zou het eigenlijk heel gaaf vinden om net als Eline zo’n prachtige trouwjurk aan te hebben. Een sluier op haar hoofd of bloemen in haar haren. En dan net zo’n mooi boeket te hebben als haar zus nu heeft.

Ze kijkt dromerig voor zich uit. Voorlopig heeft ze nog heel veel andere dingen aan haar hoofd. Ze zit in het examenjaar van het vmbo en daarna wil ze een beroepsopleiding gaan doen in de zorg. En een vriend heeft ze nog niet. Ze is vijftien. Dus over trouwen hoeft ze

nog helemaal niet na te denken. Dat duurt nog jaren.

Eline en Marien zijn naast elkaar op de bank gaan zitten. Marien houdt Elines hand vast en ze kijken elkaar stralend aan.

Thirza giechelt. Verliefd tot in hun tenen...

Ze kijkt de kamer rond. Het zit helemaal vol met daggasten. Ze kent ze bijna allemaal, omdat de meesten familie of vrienden van Eline en Marien zijn. Er zijn maar enkele mensen die ze niet kent en die horen vast bij Marien.

Ze vangt oma's blik op en ze krijgt een warme knipoog. Ze lacht terug. Voor opa en oma is Eline het eerste kleinkind dat trouwt. Naast oma zitten tante Maaïke en oom Freek. Zo leuk dat die erbij zijn! Oom Freek is de broer van haar moeder. Ze wonen in Duitsland, dicht bij de grens van Luxemburg. Ze hebben daar een bungalowpark. Zo vaak ziet ze deze oom en tante niet. Ze heeft gehoord dat ze de hele week bij opa en oma blijven logeren. Ze zal oom Freek en tante Maaïke deze week vast nog wel een keer zien.

Er worden schalen met belegde broodjes naar binnen gebracht. Thirza springt op om te helpen. Moeder wenkt haar. In de keuken staan thermoskannen met koffie en thee. En er staan pakken melk. 'Wil jij de twee thermoskannen op de tafel in de kamer zetten?' vraagt haar moeder. 'Dan neem ik de pakken melk mee.'

Moeder heeft ook een grote pan groentesoep klaargemaakt. Nathalie schept de kommen vol en zet ze op een dienblad. Ze heeft er een kleur van.

Voordat ze gaan eten gaat haar vader hardop voor in gebed. Ze merkt dat pa ontroerd is door deze bijzondere dag. Naar deze dag hebben ze maandenlang uitgekeken en wat is er veel voorbereiding geweest! Vooral door Marien en Eline, maar ook zij als familie hebben hun steentje bijgedragen door te helpen in het huis dat ze hebben gekocht. Een oud huis waar veel aan gedaan moest worden, maar dat na maanden hard werken een plaatje is geworden.

Thirza is blij dat haar zus en zwager hier dichtbij gaan wonen. Ze is

vast van plan om regelmatig naar hen toe te gaan, maar eerst gaan ze twee weken op huwelijksreis naar de Canarische Eilanden.

Eigenlijk is ze een beetje jaloers op haar zus. Het moet toch geweldig zijn om zo'n reis te maken en dan twee weken in zo'n supermooie omgeving te zijn.

De soepkommen, schalen en de thermoskannen raken leeg. Om één uur moeten ze klaar zijn voor vertrek.

Thirza kijkt naar de klok. Kwart voor één. Nu moeten ze opschieten. Ze schiet overeind als er een koets met paarden voor hun huis stilhoudt. Daarachter staat een paardentram. Thirza springt op en gaat voor het raam staan. Een derde paardentram sluit de rij.

'Oooh,' roept Thirza verrast. 'Wat leuk! Gaan we daarin?'

'Nee,' plaagt Marien. 'Dat zullen de burens besteld hebben.'

'Nee joh...'

Ze heeft de lachers alweer op de hand. Flauw!

'Verrassing!' zegt Marien dan. 'En ik geloof dat het geslaagd is.'

Daar bestaat geen twijfel over. Iedereen reageert enthousiast, behalve de oma van Marien die zegt dat ze bang van paarden is.

Thirza is niet meer te houden en duwt haar neus bijna tegen het raam. Het is een prachtig gezicht die donkere koets met die prachtige paarden ervoor. Op de bok zitten twee koetsiers in lange zwarte jassen en hoge hoeden.

De koetsen zijn versierd met bloemen. Thirza ziet dat er al burens voor het raam staan. Sommigen komen zelfs naar buiten en maken foto's met hun telefoon.

Thirza gnuift. Dit moesten de meiden uit haar klas eens zien. Ze denkt aan Mirella en Jolien, haar vriendinnen. Wat zullen die twee jaloers zijn als ze dit horen!

De paarden schrapen ongeduldig met hun hoeven over het asfalt. Eén paard laat een flinke hoop vallen. Thirza giechelt.

Achter haar vraagt de ceremoniemeester de aandacht. Ze moeten nu op gaan schieten, want het is hoog tijd om te vertrekken.

Het bruidspaar gaat als eerste naar buiten. Zij mogen samen in de voorste koets. De fotograaf staat klaar om de eerste plaatjes van het bruidspaar bij de koets te maken. Thirza drukt haar neus bijna plat tegen het raam om er niets van te missen.

‘Thirza, schiet op. We moeten bijna weg,’ sist Nathalie in haar oor. ‘O ja.’ Ze struikelt bijna over haar lange rok en tilt die iets op. Het is een prachtige jurk die ze aan heeft, maar niet echt praktisch. Ze trapt af en toe op de zoom. Ze hoopt maar dat die heel blijft tot vanavond. Ze laat haar hand over de zachte stof glijden. Ze voelt zich heel feestelijk in deze zachtroze jurk. Daaroverheen draagt ze een crème jasje. Bij Nathalie is het andersom. Zij heeft een crèmekleurige lange jurk aan en haar jasje is zachtroze. En allebei hebben ze een corsage in het haar met dezelfde bloemen als uit het bruidsboeket. Het roze, wit en groen kleurt mooi bij de jurk en het jasje.

Thirza kijkt nog even snel in de spiegel in de gang. Ze lacht en raakt voorzichtig met haar hand de bloemen in haar haren aan. Ze lijkt zelf bijna de bruid!

Als ze buiten komen rent de fotograaf van de ene naar de andere kant. Hij doet zijn uiterste best om de meest originele plaatjes te schieten. Eline zwaait vanachter het raampje van de koets. Thirza zwaait terug. Ze is trots op haar zus.

Ze rilt een beetje. Hoewel het prachtig zonnig weer is, is het best wel koud. Het is dan ook nog maar halverwege januari. Anders zou ze nooit in januari zonder jas naar buiten gaan. Maar voor de bruiloft van haar zus wil ze mooi zijn. Ze is nu heel blij met het jasje dat ze aan heeft.

Ze trekt haar lange rok iets op als ze op de onderste tree van de koets stapt. Ze hoort de paarden briesen van ongeduld.

Als ze nu maar niet op hol slaan... Ze schudt die gedachte snel van zich af.

Ze schuift naast Nathalie op de lange bank tegenover opa en oma, oom Freek en tante Maaike. Ook vanbinnen is de koets versierd met

verse bloemen. Dezelfde als die in het bruidsboeket van Eline zitten. Het duurt even voordat iedereen eindelijk zit en dan krijgen ze het sein om te vertrekken. Thirza voelt zich als een koningin als ze zwaait naar de burens en andere belangstellenden die zijn komen kijken. Het hobbelt een beetje in de koets onderweg naar het gemeentehuis, maar Thirza geniet. Wat haar betreft mag de rit wel een uur duren. Gelukkig hebben ze ook nog een rit vanaf het gemeentehuis naar de kerk. En misschien ook wel naar de zaal waar Marien en Eline hun bruiloft zullen vieren.

Ook bij het gemeentehuis staan veel mensen. Thirza geniet van al die aandacht alsof zijzelf de bruid is. Ze haalt haar hand door haar halflange blonde haar, waar de kapper vanochtend krullen in heeft gezet. Achter het bruidspaar en de ouders loopt ze naar de ingang. Dan hoort ze achter zich vlugge voetstappen. Nathalie duikt naast haar op en trekt aan haar arm. 'Je moet niet zo snel vooruitlopen,' zegt ze geïrriteerd.

Thirza kijkt verbaasd opzij. Moeten ze de hele dag naast elkaar lopen, omdat ze er bijna hetzelfde uitzien? Nou, vooruit, nu wil ze dat wel doen, en ook als ze straks naar de kerk lopen. Maar ze is niet van plan om haar zus de rest van de dag als een schaduw te volgen.

In het gemeentehuis houdt de trouwambtenaar een lange toespraak. Het gaat voor een groot deel langs Thirza heen. Ze zakt een beetje verveeld onderuit en krijgt prompt een duw van Nathalie. Boos kijkt ze opzij, maar haar zus houdt haar blik strak op het bruidspaar gericht. Na het officiële gedeelte moeten ze zich allemaal verzamelen in de hal van het gemeentehuis. Opnieuw springt de fotograaf van de ene naar de andere kant. Dan neemt hij de trap naar boven en hangt daarna over de rand van de balustrade.

Straks laat hij die camera nog vallen, denkt Thirza bezorgd. Dan kunnen zij de stukken bij elkaar rapen. Hoeveel zou zo'n ding kosten? Vast een flinke duit.

‘Het bruidspaar mag elkaar opnieuw kussen en dan moet iedereen met de vinger in hun richting wijzen,’ zegt de fotograaf. ‘Zijn jullie er klaar voor?’

Thirza schudt haar hoofd, ze vertikt het om naar het zoenende bruidspaar te wijzen. Ze slaat demonstratief haar armen over elkaar en negeert de geërgerde blik van haar zus naast haar.

‘Die man is niet goed in zijn bovenkamer,’ mompelt Thirza tegen Nathalie.

‘Sst...’ sist Nathalie nadrukkelijk.

Ze vangt een geamuseerde blik op van een jongen die ze weleens eerder heeft gezien tijdens de verbouwing van het huis van Marien en Eline. Hij is een vriend van Marien, maar ze kan op dit moment niet op zijn naam komen.

Ze draait snel haar hoofd weg. Het lijkt wel of hij haar uitlacht. Waarom let hij op haar? Ze besluit hem voor de rest van de dag zoveel mogelijk te negeren.

Terwijl het bruidspaar binnen wacht, mogen de familie en vrienden weer naar buiten en hun plaats innemen in de paardentram.

Onderweg van de kerk naar de zaal, kijkt Thirza dromerig door de opening van de koets naar buiten. Nu zijn Marien en Eline ook in de kerk getrouwd. Ze vond het indrukwekkend hoe zij op het bankje voorin de kerk neerknielden. Op dat moment zongen zij als familie en vrienden de regels uit het tweede vers van Psalm 134: ‘En knielt eerbiedig voor Hem neer; looft, looft nu aller heren Heer’.

De dominee hield zijn handen zegenend boven hun hoofden. Ze zal dat moment nooit meer vergeten.

Het restaurant waar Eline en Marien hun bruiloft vieren is niet ver bij de kerk vandaan. Thirza baalt ervan als er dan toch een einde komt aan de rit met de koetsen. Ze wil eerst nog op de foto met de paarden en Nathalie maakt er een paar met haar telefoon. Het duurt even voordat de fotosessie klaar is, want er willen meer mensen op

de foto met de paarden en de koetsen.

Thirza kijkt om zich heen. Ze ziet de fotograaf niet meer. Zou hij nu al weg zijn? Maar als ze in het restaurant is, ziet ze dat hij daar druk bezig is met foto's maken. Midden op een tafel staat een prachtige bruidstaart van wel vijf lagen. De buitenkant van de taart is van wit marsepein en versierd met roze roosjes. Daartussen zijn slingers van glanzende groene kraaltjes. Bovenop staat een sierlijk bruidspaartje. Ze maakt er zelf ook snel een paar foto's van nu hij nog heel is. En ze krijgt trek ook. Het ziet er zo lekker uit!

Thirza kijkt toe hoe de taart wordt aangesneden door het bruidspaar. Daarna mogen Marien en Eline elkaar het eerste hapje geven.

Even later zit ze aan een tafeltje te genieten van een flink stuk gebak. Ze voelt zich leeg na een lange middag van stilzitten. Maar het was geweldig. En de dag is nog lang niet voorbij.

Ze kijkt de zaal door en opeens ziet ze de jongen weer zitten die haar vanmiddag in het gemeentehuis uitlachte. Hij kijkt naar Nathalie. Maar Nathalie schijnt het niet in de gaten te hebben. Ze geniet van haar stukje taart. Ze wil haar zus aanstoten en haar vertellen dat ze wordt bekeken, maar toch doet ze het niet. Thirza draait haar rug naar de jongen toe en neemt vlug een hap taart. Mmm, heerlijk. Ze is gék op marsepein!

Tijdens het eten komt ze aan een tafel terecht bij dezelfde jongen die steeds naar Nathalie zit te kijken. Er is nog een stoel vrij naast Nathalie. Ze giechelt in zichzelf als ze ziet dat hij naast haar zus gaat zitten. Hij is natuurlijk verliefd op Nathalie. Zomaar, vanaf het eerste moment. Dat lijdt voor haar geen twijfel. En haar zus heeft het niet eens in de gaten!

Ze probeert zich te concentreren op de gerechten die op haar bord liggen. Het ziet er heerlijk uit. Bij het buffet is van alles te krijgen. Soep, rijst en nasi, gebakken aardappeltjes, patat en groente. Verder verschillende salades, kip en vlees.

Ze kijkt waardierend naar haar stralende zus en zwager die aan een tafel naast de hare zitten. Ze hebben het supergoed geregeld, vindt ze. Nathalie is druk in gesprek met de onbekende jongen. Thirza ruikt romantiek!

Ze zeggen: van een bruiloft komt een bruiloft. Daar zou weleens een kern van waarheid in kunnen zitten.

Even later staat de jongen op en loopt met een groepje vrienden naar voren, waar ze met elkaar een hilarisch lied zingen. De manier waarop Marien en Eline in het ootje worden genomen, is zo goed gedaan, dat bij Thirza de tranen over de wangen stromen van het lachen.

Even later weet Thirza eindelijk hoe de jongen heet: Matthias. En hij is inderdaad een vriend van Marien. Hij is na het zingen van het lied weer naast Nathalie gaan zitten. Omdat Thirza binnen gehooraafstand zit, kan ze alles volgen.

‘Jullie hebben het fantastisch gedaan,’ hoort ze Nathalie tegen Matthias zeggen. ‘Zo leuk hoe je in dat lied de blunders hebt verwerkt van Marien tijdens de verbouwing van hun huis. En van Eline die tijdens het verven een pot verf uit haar handen liet vallen.’

Thirza ziet pretlichtjes in zijn donkere ogen en een brede lach komt om zijn mond.

‘En weet je ook nog dat Eline toen van schrik een misstap van het trapje maakte en languit in de plas met verf terecht kwam?’

Nathalie schiet in de lach en Thirza moet onwillekeurig meelachen. Ze weet het nog goed. Wat een bende was het toen. Eline was helemaal in paniek. Alles zat onder de verf. Zijzelf ook, van haar haren tot haar tenen.

Ze buigt zich naar voren en zegt: ‘Ik weet het ook nog. Het was één grote kliederbende in hun kamer. Met afbijtmiddel heeft mijn vader toen geholpen om alles weer schoon te krijgen.’

‘En vervolgens zaten Marien en Ellen in de stress, omdat ze bang waren dat alles niet op tijd af was voor de trouwdag,’ vult Nathalie aan.

‘Zorgen voor niets, want het was twee weken geleden al klaar,’ zegt Thirza. ‘En het is een plaatje geworden.’

Ze laat de andere twee nu praten, want de toetjes worden binnengebracht. Heerlijk, ijs met slagroom en vruchtjes. Matthias en Nathalie hebben er niet eens erg in, want ze zijn druk met elkaar in gesprek. Ze doen maar, zij gaat heerlijk genieten van het ijs!

Na de receptie, die druk bezocht wordt, blijven ze met een kleiner groepje over. De avond gaat veel te snel voorbij naar Thirza’s zin. De ouders doen nog een leuke PowerPointpresentatie over Marien en Eline van hun babytijd tot nu. Daarna is deze mooie dag echt voorbij. Thirza heeft een raar gevoel in haar buik als ze het bruidspaar helpt met het dragen van de cadeaus en de bloemen. Ze hebben heel veel gekregen en het moet allemaal in de auto die dicht bij de ingang geparkeerd staat. Al gauw ligt de achterbank vol.

Thirza draait zich om en slaat haar armen om Elines hals. Ze kan het niet helpen dat er opeens een traan over haar wang glijdt.

‘Het was een superleuke dag, Eline. Ik ga je heel erg missen. Word gelukkig met Marien en geniet van jullie huwelijksreis.’

‘Als we weer thuis zijn, dan kom je heel snel een keer naar ons toe,’ zegt Eline. ‘Een hele dag. En je weet dat wij ook een logeerkamer hebben, hè?’

Thirza knikt. Ze kan opeens niets meer zeggen. Haar keel is dik. Even later zwaait ze de auto na waarin haar zus en zwager zitten. Vreemd, ze voelt zich opeens een beetje leeg en alleen. En dat, terwijl er zo veel mensen om haar heen staan. Een huis zonder Eline... het zal vreemd zijn zonder haar!